

Ngày xưa, ngày xưa, giữa mùa đông giá rét, tuyết rơi trắng như bông có một bà hoàng hậu ngồi khâu bên cửa sổ khung gỗ mun, bà mãi nhìn tuyết nên kim đâm phải tay, ba giọt máu rơi xuống tuyết.

Thấy máu đỏ pha lẫn tuyết trắng thành một màu tuyết đẹp, bà nghĩ bụng: "Ước gì ta để được một người con gái, da trắng như tuyết, môi đỏ như máu và tóc đen như gỗ khung cửa này".

Sau đó ít lâu, bà đẻ một cô gái trắng da như tuyết, môi đỏ như máu và tóc đen như mun; vì vậy bà đặt tên con là Bạch Tuyết. Bạch Tuyết vừa ra đời thì mẹ chết.

Một năm sau, vua lấy vợ khác. Bà này đẹp lắm nhưng kiêu căng tự phụ, độc ác và không muốn ai đẹp bằng mình. Bà có một cái gương thần, khi soi, bà hỏi:

Gương kia ngự ở trên tường,
Nước ta ai đẹp được dường như ta?

Thì gương đáp:

- Tâu hoàng hậu, hoàng hậu đẹp nhất nước ạ.

Biết gương nói thật, bà rất sung sướng. Nhưng Bạch Tuyết càng lớn càng đẹp. Năm lên bảy, cô đã đẹp như tiên sa, đẹp hơn cả hoàng hậu.

Một hôm hoàng hậu lại hỏi gương:

Gương kia ngự ở trên tường,
Nước ta ai đẹp được dường như ta?

Thì gương đáp:

Xưa kia bà đẹp nhất trần,
Ngày nay Bạch Tuyết muôn phần đẹp hơn.

Hoàng hậu nghe nói giật mình, ghen tức tái mặt đi. Từ đó mỗi khi thấy Bạch Tuyết, hoàng hậu lại tức điên lên.

Ngày ngày sự kiêu ngạo và lòng đố kỵ khiến mẹ lúc nào cũng bút rút. Mẹ cho gọi một người đi săn đến bảo:

- Người hãy đem con bé này vào rừng cho khuất mắt ta. Giết chết nó đi, mang tim gan nó về đây

cho ta.

Người đi săn vâng lệnh, đem cô bé đi. Khi bác lấy dao ra để chọc tiết thì cô bé vô tội van khóc:

- Bác ơi, bác đừng giết cháu, cháu xin ở lại trong rừng không về lâu đài nữa.

Thấy cô bé xinh đẹp quá, bác thợ săn thương hại bảo:

- Tội nghiệp, thôi cháu đi đi. Bác nghĩ bụng: "Rồi thú dữ cũng đến ăn thịt nó mất". Nhưng bác thấy hình như cất được một gánh nặng trong lòng vì không phải giết người.

Vừa lúc đó một con hoẵng nhỏ nhảy tới. Bác giết con hoẵng, lấy tim gan đem về nộp cho hoàng hậu, nói dối là tim gan Bạch Tuyết.

Người đàn bà độc ác đó sai đầu bếp xào xáo cho mụ ăn. Mụ định ninh đó là tim gan Bạch Tuyết, ăn kỳ hết.

Một mình thui thủi trong rừng sâu. Bạch Tuyết sợ hãi, cô cứ cắm đầu chạy, giẫm phải gai và đá nhọn, chảy cả máu chân. Thú dữ lượn quanh cô, nhưng không đụng chạm đến cô. Cô đi mỗi cả chân, chập tới, thấy một cái nhà nhỏ, liền vào để nghỉ.

Trong nhà, cái gì cũng bé tí ti, nhưng đẹp và sạch lắm. Trên bàn trải khăn trắng tinh có bảy cái đĩa con, một đĩa có một cái thìa con, một cốc con. Sát tường kê bảy chiếc giường nhỏ phủ khăn trắng như tuyết.

Bạch Tuyết đang đói và khát, liền ăn ở mỗi đĩa một tí rau, tí bánh, và uống ở mỗi cốc một hớp rượu vang, vì cô không muốn ai phải mất phần. Cô mệt quá, muốn đi ngủ, nhưng không giường nào nằm vừa, cái thì dài quá, cái lại ngắn quá. Cô thử đến cái thứ bảy

mới thấy vừa, liền vào đó ngủ.

Tối mịt, các người chủ căn nhà mới về: đó là bảy chú lùn làm công việc đào mỏ. Họ thấp bảy ngọn nên lên. Họ cảm thấy có ai đã đến nhà.

Một chú nói: "Ai đã ngồi vào ghế của tôi?". Chú thứ hai nói: "Ai đã ăn ở đĩa của tôi?". Chú thứ ba nói: "Ai đã ăn ít bánh của tôi?". Chú thứ tư nói: "Ai đã ăn ít rau của tôi?". Chú thứ năm nói: "Ai đã dùng chiếc đĩa của tôi?". Chú thứ sáu nói: "Ai đã dùng dao của tôi?". Chú thứ bảy nói: "Ai đã uống vào cốc của tôi?".

Một chú nhìn quanh, rồi đi lại giường mình. Thấy có chỗ trứng ở đệm, chú bèn nói:

- Ai đã trèo lên giường tôi?

Những chú khác cũng lại giường mình và nói: "Có ai đã nằm vào giường của tôi?". Chú thứ bảy nhìn vào giường mình thấy Bạch Tuyết đang ngủ. Chú gọi các chú kia đến. Ai nấy đều ngạc nhiên.

Họ cầm bảy ngọn đèn soi Bạch Tuyết và reo lên: "Lạy chúa! Cô bé này đẹp quá". Các chú mừng lắm, để yên cho cô ngủ.

Sáng hôm sau, Bạch Tuyết dậy, thấy bảy chú lùn, cô hoảng sợ, nhưng họ thân mật hỏi:

- Cô tên là gì?

Cô đáp:

- Em là Bạch Tuyết.

Họ lại hỏi:

- Sao cô lại tới đây?

Cô kể cho họ nghe là gì ghê muốn giết cô, người đi săn đã để cho cô sống, cô đã chạy suốt ngày mãi cho đến khi thấy nhà họ.

Các chú lùn bảo cô:

- Cô có muốn giúp chúng tôi một tay, làm các việc trong nhà này không? Cô sẽ nấu nướng, làm giường, giặt giũ, khâu vá, thêu thùa, cô quét tước, dọn dẹp. Ở lại đây với chúng tôi, cô sẽ chẳng thiếu thứ gì.

Từ đó Bạch Tuyết ở với các chú lùn. Cô làm công việc nội trợ.

Sáng sớm, các chú lùn vào mỏ lấy quặng và vàng cho đến chiều tối, Bạch Tuyết làm thức ăn sẵn để cho họ về ăn. Suốt ngày, cô ở nhà một mình. Các chú lùn dặn cô:

- Cần thận đề phòng mụ gì ghê đấy! Thế nào rồi mụ cũng biết là cô ở đây. Đừng cho ai vào nhà đấy!

Về phần hoàng hậu, mụ cứ đinh ninh là đã ăn tim gan Bạch Tuyết, từ nay mình đẹp nhất đời.

Mụ ta lại hỏi gương:

Gương kia ngự ở trên tường,
Nước ta ai đẹp được dường như ta?

Gương đáp:

Xưa kia bà đẹp nhất trần,
Ngày nay Bạch Tuyết muôn phần đẹp hơn.
Nàng ở khuất núi khuất non,
Tại nhà của bầy chú lùn xa xa.

Mụ giật mình vì biết rằng gương không bao giờ nói sai, người đi săn đã lừa mụ và Bạch Tuyết còn sống. Mụ lại nghĩ cách hại Bạch Tuyết. Mụ đứng ngồi không yên vì thấy mình chưa đẹp nhất nước.

Sau mụ tìm ra một kế: mụ bôi mặt và ăn mặc giả làm một bà lão bán hàng xén, không ai nhận ra được. Mụ cải trang rồi vượt bảy ngọn núi đến nhà bầy chú lùn kia, gõ cửa nói:

- Lão có hàng đẹp bán đây.

Bạch Tuyết nhìn qua cửa sổ nói:

- Chào bà, bà bán gì đấy?

- Toàn là của đẹp, dây buộc, áo lót đủ các màu.

Rồi mụ cho cô xem một chiếc áo lót chèn bằng xa-tanh ngũ sắc. Bạch Tuyết nghĩ bụng: "Đây không phải là hoàng hậu, mình cho vào được". Cô bèn mở cửa cho mụ vào và mua chiếc áo lót.

Mụ bảo cô:

- Con ơi, con buộc vụng lắm, lại đây, bà buộc cho.

Bạch Tuyết không chút e ngại, để mụ buộc hộ. Mụ buộc thoãn thoắt, thít chặt quá, Bạch Tuyết không thở được nữa, ngã lặn ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Mụ nói:

- Thế là hết đời con đẹp nhất.

Rồi mẹ vội vã ra về.

Tối đến bảy chú lùn về nhà, thấy Bạch Tuyết nằm xoài trên mặt đất, không động đậy thì hoảng sợ lắm. Họ nhấc cô lên, thấy áo lót buộc chặt quá, bèn cắt đôi ra. Cô lại khe khẽ thở, rồi dần dần sống lại. Sau khi nghe cô kể chuyện vừa xảy ra, các chú lùn bảo cô:

- Bà già bán hàng kia đúng là mẹ hoàng hậu độc ác. Từ rày cô phải cẩn thận, chúng tôi vắng nhà thì chớ có cho ai vào nhé.

Về tới nhà, mẹ đi ghé vội đến trước gương và hỏi:

Gương kia ngự ở trên tường,
Nước ta ai đẹp được dường như ta?

Gương đáp:

Xưa kia bà đẹp nhất trần,
Ngày nay Bạch Tuyết muôn phần đẹp hơn.
Nàng ở khuất núi khuất non,
Tại nhà của bảy chú lùn xa xa.

Nghe nói vậy, hoàng hậu cảm thấy máu sôi lên vì căm giận, mẹ biết là Bạch Tuyết đã được cứu sống lại. Mẹ nói: "Được rồi, thế nào tao cũng lập mưu trừ được mày". Rồi mẹ phù phép làm một cái lược có thuốc độc và mặc giả làm một bà lão khác lần trước.

Mẹ vượt bảy ngọn núi đi đến nhà bảy chú lùn, gõ cửa và nói:

- Bà có hàng đẹp bán đây.

Bạch Tuyết ngó qua cửa sổ, nói to:

- Bà đi đi, tôi không được phép cho ai vào đâu.

Mẹ già nói:

- Thì ai cấm con xem cơ chứ?

Rồi nó giơ cho Bạch Tuyết xem cái lược có thuốc độc.

Cô thích cái lược quá, xiêu lòng chạy ra mở cửa. Mụ già nói:

- Để bà chải cho đẹp nhé.

Bạch Tuyết chẳng ngần ngại gì, để cho mụ chải đầu. Lược mới đụng vào tóc, Bạch Tuyết đã bị độc, ngã lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Con mụ gian ác nói:

- Thế là cô gái đẹp tuyệt vời đã đi đời nhà ma.

Rồi mụ bỏ đi.

May sao bấy giờ đã muộn. Chẳng mấy chốc, bảy chú lùn về. Thấy Bạch Tuyết nằm chết cứng dưới đất, họ nghi ngay thủ phạm là mụ di ghẻ. Họ tìm thấy cái lược trên đầu Bạch Tuyết. Vừa gỡ lược ra thì Bạch Tuyết sống lại ngay, kể lại sự việc cho các chú nghe. Các chú dặn cô phải cẩn thận. Bất cứ ai đến cũng đừng mở cửa cho vào.

Hoàng hậu về nhà soi gương hỏi:

Gương kia ngự ở trên tường,
Nước ta ai đẹp được dường như ta?

Gương vẫn trả lời như trước:

Xưa kia bà đẹp nhất trần,
Ngày nay Bạch Tuyết muôn phần đẹp hơn.
Nàng ở khuất núi khuất non,
Tại nhà của bảy chú lùn xa xa.

Nghe thấy thế, hoàng hậu tức điên lên, thét lên:

- Con Bạch Tuyết, mày phải chết.

Mụ vào một cái phòng rất kín trong lâu đài, nơi không ai được bước chân tới. Mụ tẩm thuốc độc vào một quả táo. Quả táo trông rất ngon, nửa đỏ nửa trắng, ai thấy cũng muốn ăn, nhưng cắn một miếng là chết tươi.

Sau khi đã chuẩn bị quả táo, mụ bôi mặt, ăn mặc giả làm một bà nông dân, vượt bảy ngọn núi

đến nhà bảy chú lùn. Mụ gõ cửa.

Bạch Tuyết thò đầu qua cửa sổ, nói:

- Tôi không được phép cho ai vào đâu. Bảy chú lùn đã cấm rồi.

Mụ nông dân kia bảo:

- Thôi cũng được. Tôi có nhiều táo lắm. Để tôi cho cô một quả.

Bạch Tuyết nói:

- Không, cháu không được phép lấy gì đâu.

Mụ già nói:

- Cô sợ ăn phải thuốc độc ư? Trông đây này, tôi bỏ quả táo ra làm đôi, cô ăn nửa đỏ chín rất đẹp, tôi ăn nửa trắng nhé.

Mụ già bỏ thuốc độc vào quả táo rất khéo, chỉ nửa đỏ có thuốc độc thôi. Bạch Tuyết thèm ăn quả táo quá, thấy mụ ăn táo mà không sao cả, cô bèn cầm lấy phần mụ đưa. Cô vừa cắn một miếng thì ngã lã ra chết. Mụ gườm gườm nhìn cô, cười khanh khách, nói:

- Trắng như tuyết, đỏ như máu, đen như mun, lần này những thằng lùn hết đường cứu sống mày.

Khi về đến cung hoàng hậu hỏi :

Gương kia ngự ở trên tường,
Nước ta ai đẹp được dường như ta?

Gương đáp:

- Tâu hoàng hậu, hoàng hậu đẹp nhất nước ạ.

Lúc đó, lòng mụ mới được thư thái, sự thư thái của kẻ đồ kỵ.

Những chú lùn về nhà thấy Bạch Tuyết đã tắt thở nằm dài trên mặt đất. Họ nâng cô dậy, tìm xem có dấu vết chất độc nào không. Họ nói áo cho cô, chải đầu cho cô, lấy nước và rượu tắm rửa cho cô, nhưng chẳng ăn thua gì, cô chết thật rồi. Họ đặt cô lên giường. Cả

bảy người ngồi quanh thi hài than khóc ròng rã ba ngày. Họ muốn chôn cô, nhưng thấy sắc mặt cô tươi, má cô ửng hồng như người sống, thì nói: "Ai nữ vùi cô xuống đất đen". Họ đặt xác cô vào một cỗ quan tài bằng thủy tinh, trong rõ mồn một, và khắc tên cô bằng chữ vàng, đề rõ cô là một nàng công chúa. Rồi họ đem quan tài lên núi, cắt phiên nhau canh gác. Đến cả loài vật cũng đến viếng Bạch Tuyết, trước hết là cú, rồi đến quạ, sau cùng là chim bồ câu.

Xác Bạch Tuyết để trong quan tài đã lâu mà sắc mặt vẫn tươi như ngủ, da vẫn trắng như tuyết, môi vẫn đỏ như máu, tóc đen như gỗ mun.

Một hôm, có Hoàng tử đi rừng về muộn, tới nhà các chú lùn xin ngủ nhờ. Hoàng tử trông thấy trên núi có chiếc quan tài trong có Bạch Tuyết, ngoài đề chữ vàng. Hoàng tử liền bảo các chú lùn:

- Các chú để cho ta cái quan tài kia, muốn lấy bao nhiêu ta cũng trả.
- Hoàng tử có trả chúng tôi một núi vàng, một biển bạc chúng tôi cũng không bán.

Hoàng tử nói:

- Thế thì các chú biểu ta vậy. Ta sẽ yêu nàng và chăm sóc nàng, coi nàng là người yêu của ta.

Nghे Hoàng tử nói thế, các chú lùn tốt bụng động lòng thương và bằng lòng cho. Hoàng tử sai thị vệ khiêng quan tài đi. Người khiêng vấp phải rễ cây, làm nẩy người Bạch Tuyết lên. Bạch Tuyết nôn miêng táo có thuốc độc ra.

Tức thì nàng sống lại, mở mắt, nâng nắp quan tài lên, ngồi nhồm dậy, kêu lên:

- Trời ơi, đây là đâu?

Hoàng tử mừng rỡ nói:

- Nàng ở đây với ta.

Rồi Hoàng tử kể cho Bạch Tuyết nghe đầu đuôi câu chuyện.

Hoàng tử nói tiếp:

- Ta yêu nàng nhất đời. Nàng hãy về cung điện vua cha với ta, ta sẽ cưới nàng làm vợ.

Bạch Tuyết vui vẻ theo gót Hoàng tử về cung. Lễ cưới được cử hành rất long trọng.

Mụ dì ghê gian ác của Bạch Tuyết cũng được mới đến dự tiệc. Mụ ăn mặc lộng lẫy, đến gương soi và hỏi:

Gương kia ngự ở trên tường,
Nước ta ai đẹp được dường như ta?

Gương đáp:

Tâu bà, bà đẹp tuyệt trần,
Nhưng bà hoàng mới muôn phần đẹp hơn.

Mụ dì ghê giận run lên. Mới đầu mụ toan không đi ăn cưới, nhưng mụ đứng ngồi không yên, sốt ruột đi xem mặt cô dâu.

Mụ bước vào và nhận ra ngay Bạch Tuyết, sợ quá đứng thẩn người ra, không nhúc nhích được.